

Незалежне Українське видання із столиці Канади

ОТТАВСЬКИЙ ВІСНИК

серпень 2006, ч. 24

ПОДІЇ/ОГОЛОШЕННЯ/РЕКЛАМА

Вихід з української кризи – нові вибори... Цікава передвиборча арифметика

Яку площу можна покрити бюлетнями, що надруковані для виборів?

За даними ЦВК від 01.02.2006, в країні 36 808 202 виборців, що в загальному не дуже різняться від сьогоднішнього 2007 року. Розмір бюлетеня складає 78см x 20см, при товщині 0.15 мм. Виходячи з цього, наводимо деякі результати нескладних розрахунків:

- Довжина всіх бюлетнів, якщо їх викласти один за одним по довжині, складає ~ 28 100 км. (це ненабагато менше ніж довжина екватору Землі)

- Якщо бюлетені викласти один до одного на рівній площині, вони б зайняли площу ~ 600 гектарів

- Для виготовлення всіх бюлетенів було знищено близько 2500 дерев, виходячи з розрахунку що одне дерево має діаметр 30 см та висоту 7 м. (це приблизно 4 гектара відбірного лісу)

* в розрахунках використано, що кожна партія з списку займає ~1.3-1.5 см довжини бюлетня

** Не враховані бюлетні для місцевих виборів. Числа, що наведені тут, таким чином, можуть бути приблизно в 2 рази більшими.

Гаврилук Іван Ярославович.

Народився 25.09.1948р. Першим у незалежній Україні отримав звання народного артиста України. Кіноактор. Зіграв близько 70 ролей: Іванко ("Анничка", 1969), Максим ("Захар Беркут", 1972), Сайко ("Ати-бати, йшли солдати", 1977), Клим Синиця ("Вавилон-XX"), Рус ("Легенда про княгиню Ольгу", 1983) і тд. Також знявся в головних ролях у фільмах "Хліб і сіль", "Жива вода", "Спокута чужих гріхів", "Багряні береги", "Данило князь Галицький", "Тривожний місяць вересень", "Всі докази проти нього", "Це сильніше за мене", "Я хочу вас бачити", "Йди і не прощайся", "Мисливець із Мін-архара" (6 серій). Отримав гран-прі за роль Саші Івакіна ("Ті, що йдуть за горизонт", Париж, 1974), медаль уряду Болгарії "Шлях до Софії", 1976), численні призи республіканських та всесоюзних кінофестивалів. Володіє польською, німецькою, чеською, сербською мовами. Депутат Верховної Ради, фракція "Наша Україна". Закінчив львівську середню школу N 11, що і один з редакторів "ОВ".

Мегаблок „Наша Україна – Народна самооборона» провів міжпартійний з'їзд національно-демократичних партій, сформував партійний список та уже подав його до ЦВК. Та попри те, декілька претендентів у нардепи уже встигли вийти зі списку.

Про підводні течії, що вплинули на формування списку, зокрема, визначення того, хто яке місце посідатиме у ньому та чи не втратить ця політична сила ще когось, розповів нардеп ВРУ V скликання від «Нашої України», народний артист України Іван Гаврилук.

– Як Ви оцінюєте список НУ-НС?

– Список мегаблоку я оцінюю вкрай негативно. Маю увазі, по персонах. Є там, звичайно, і достойні люди, проте дуже мало. Розумієте, їх треба оцінювати з точки зору того, що вони зробили для України. Це пафос з мого боку, але так повинно бути: що людина зробила, що робить зараз для України і що вона може зробити для України далі в межах своїх можливостей. От і все. А у списку є просто люди, ті, що і були, люди, які взагалі не є українцями, ніколи ними не були у душі, хоч вони і громадяни України. Бізнесмени в лапках, які були, такі і є. Вони вміють тільки торгувати, і людськими душами теж, а більше нічого не вміють. Оце просто жахливо.

Якщо ж говорити про себе, то я знаю свої недоліки, але і знаю свої достоїнства. І тому мені дуже гірко та боляче від того, що мене оцінили, як кажуть у Львові, як шмату. Це мене не дивує, але виникає питання: хто оцінив? А судді хто? Хто ці люди, які формували цей список. Почнемо із голови Секретаріату Президента України, із голови партії. Мене здивував Президент, він мене вразив і зрадив. Він вдарив мене по моїй душі, по моїй вірності, по моїй любові та відданості. Зрештою, по дружніх стосунках, адже ми вже багато років дружимо. Він міг просто мені сказати: „Іване, та не треба йти у парламент”.

А коли він зранку каже: „Та у тебе все нормально”, а ввечері я дізнаюсь зовсім протилежне, це дуже гірко. Це чергова зрада у моєму житті, і мені пережити її дуже важко.

Список взагалі оцінюю так: не хочу злословити, але партія загубила свою українськість, свої національні і притаманні тільки їй риси, загубила своє обличчя. І можу сказати таку фразу, яку колись казав Кучма: „Я хочу побачити Україну без Кучми, я хочу подивитися, як вони без мене візьмуть голоси у Західній Україні”. Я, відходячи, сказав: за мене вас покарає Господь Бог, а я йому поможу. І, мабуть, зараз Ви відчуєте мою значущість і мою вагу. Дай Боже, щоб ці люди хоч вісім процентів голосів набрали, ну, може, 9. Я не прошою такі речі, я не прошою підлоти і гидоти відносно себе. Причому без причини, адже причини нема. Я хотів би бачити, хто зробив більше для партії, хто зробив більше для того, щоб Ющенко став Президентом. Я просто про це не кричав зі сцени. Я працював, як проклятий. Хто міліцейську академію вивів на Майдан у час революції? Я один. І це зафіксовано на плівці. Тоді на мене із револьвером кидались генерали. А виходив на сцену тільки декілька разів, читав вірш. А потім почали роздавати медалі. У Львові один відомий діяч приніс у пакеті медалі, кинув їх, і каже: „Беріть собі, хлопці, тільки по дві не беріть, по одній”.

З цього все починається: брехня, зрада і не любов, а ненависть. Я давно це все бачив, але ніколи не міг цього сказати вголос, тому що в першу чергу працював на Президента. Я не міг, бо будь який крок чи сказане в інтерв'ю, або будь-яка критика партії, блоку чи фракції – це все на шкоду Президентові. Але колеги по партії дуже багато говорили, що хотіли, і ніхто за це їх не засуджував, що мене аж здивувало. Топтались, зокрема, по хворому обличчі Президента своїми вчинками. Усі, починаючи з Івченка і закінчуючи багатьма іншими відомими персонами. Мені пропонували мільйони, от я собі і подумав, що якби я це зробив, то був би разом із ними у парі. Біда, що ми своїх людей, українських, не цінуємо. Цінуємо тільки тоді, коли вже на могилі заспіваємо гарних пісень і скажемо, який був хороший хлопець Іван чи Василь, чи Петро.

– Як Ви оцінюєте представництво Львівщини у списках партій? Чи достатнє та достойне воно?

– Мабуть, ці люди достойні, але вони без певної харизми. Я хочу бачити, як вони переконають виборців у Західній Україні йти за ними. Я це хочу бачити, і ми цьому будемо свідками 30 вересня. Я думаю, що ніяк не зможуть. Переконувати можна тільки тоді, коли ти сам щось зробив. Це видно і це всі знають, коли громадянин вчинив якісь героїчні вчинки, вдався до якихось жертв для народу. Не будемо говорити

конкретно, бо всі знають, хто претендує від Львівщини, – от що вони зробили?

– Як Ви оцінюєте, що у списках партій з'являються прізвища відомих людей, артистів, співаків, акторів, зокрема Пономарьова, Вакарчука? На Вашу думку, чи доцільно їм йти у політику, що вони від цього отримують і що від них отримують партія?

– Пономарьова я ніде у списках не бачив (Відомий співак є у списку БЮТ. — „Гал-іфо”). Може він десь і є, але я не бачив. Що стосується Святослава Вакарчука, то, на мою думку, він дуже розумний хлопець як співак. Я взагалі не вважаю, що естрада є мистецтвом. Це не мистецтво, бо мистецтво – це якісь вічні речі, які у будь який час, епоху, століття актуальні. А естрада – це таке тимчасове мистецтво. Воно не має ніякого стосунку до особи, тому що є різні артисти, є різні виконавці. Я б не сказав, що Вакарчук артист. Виконавець – так. Я ставлюсь до цього не як до митця. Він – цікава людина, як і його батько, і, без сумніву, що це об'єктивно. Зрештою, я теж там був, у тому списку. Мені якось Віктор Ющенко у майстерні одного відомого художника сказав: „Іване, ідемо в депутати”. От і я пішов тоді, хоча дуже погано собі уявляв, що це таке. А це суцільна фальш, брехня, яких немає у естрадних, як тепер модно казати, тусовках, тим паче, у кіно. Такого ніколи не було, що людина могла просто обгаджувати іншу на всю Україну або на весь світ, а потім всі можуть пити коньяк, і ніхто ні на кого не ображається. У мене був такий випадок: я сказав Шуфричу, що він – покидьок, а він сміявся, сміявся абсолютно широко і навіть не ображався. І коли кажеш якійсь людині, що ти хороший, то читаєш в очах депутатів ВРУ: що ж ти, Іване, від мене хочеш, може грошей? Просто там щирих відносин немає. Ну, може між деякими людьми. У мене там було декілька, буквально двоє людей, із якими я міг широко балакати, а так, то сам по собі жив. А коли нема щирості і довіри, то ніколи нічого не буває.

– І все таки, що отримає Вакарчук від статусу депутата і що отримає від цього його партія?

– Я би не хотів цього коментувати. Це настільки індивідуально і говорити про хлопця, якого я особисто дуже мало знаю, крім того, що вітаюся, – ну що можу сказати? Поганого нічого не можу сказати, а буде видно далі. Тут уже справа кожного.

– У списку немає людей, колись близьких до Президента, зокрема, Порошенка і Безсмертного. Скажіть, чому ці люди зараз залишаються поза грою?

– Наскільки я знаю про Романа, то він абсолютно свідомо відійшов. Він просто не хоче більше цим займатись. Там нема ніякої інтриги. А щодо Петра Олексійовича є така інформація, що попросили його... не хочу казати щось там погане. А офіційно є його заява, що він начебто не хоче йти у списку. Але з політики він не йде. А як є насправді – мені важко сказати. Я думаю, що він зробив вірно. Людині, яка вже має все з матеріальної точки зору, це непотрібно. Для чого? Слави хочеться, популярності, та вона є, але я думаю, що вона все-таки більш негативна, ніж позитивна.

– Ви сказали, що партія втратила свою українськість. Ви маєте на увазі Луценка, Кириленка чи когось іншого?

– Я маю на увазі загалом. Не хотілося би персоналізувати, тому що все одно ці люди не мають

харизми. На сцену можна вийти і промовчати, і люди повірять тобі. А ці люди... Що б вони не говорили, мене це не вражає, бо говорять одне і теж. Я от слухав пана Москаля, який розказує, як Шуфрич купував голоси по 20 гривень у Черкаській області. Він старший чоловік, похилого віку і такі дурниці говорить. Чого ж ти раніше цього не говорив? Мене це дивує. Вони зараз згадують і засуджують, а чого не робили цього раніше, коли були при владі? Просто ніхто не соромиться від того, що, вибачте за грубість, про...ли повністю (так і пишуть) Україну, коли мали цю владу в руках. Такого ще історія політики у світі не знає. Ви ж взяли владу на тарілочки та послухавши, поцілували в одне місце своїх ворогів. Народ вам віддав трон із пошаною. Після того нормальні люди стріляються. Я це казав, я це казав їм в очі на політраді партії. І казав це Президенту у приватних бесідах. А тепер вони сміються. А може ця ситуація спеціально спровокована, як було в інших країнах?

– Ви говорили, що будете публічно агітувати за БЮТ. Це Ви будете робити як народний артист, чи...?

– Я не буду спеціально їздити і когось агітувати, бо не уповноважений це робити. Але коли запитують, то я буду схилити наших галичан, моїх рідних краян до того, щоб вони не голосували за Нашу Україну – Народну самооборону, щоб голосували за БЮТ. Але спеціально жодних агітаційних турів я робити не буду. Ну, я ж не Тарас Чорновіл.

– А чому саме за БЮТ?

– Тому що це найпотужніша у своїх масштабах партія. І декларує ту ж саму українськість, про яку я казав, ту ж саму національну ідею. Дай Бог, щоб вони її втілили у життя. І все-таки ця жінка пройшла багато випробувань долею. Тому вона викликає повагу як людина, як особистість, і викликає довіру.

– Чи можливо, що Ви вступите у майбутньому у БЮТ?

– Ні, я вже нікуди більше не вступлю. Знаєте, мене раніше тягнули у Комуністичну партію за вуха і за ноги, коли я був на олімпі своєї творчості. І я не вступив, на відміну від багатьох відомих письменників, поетів. Більше я у жодну партію не вступлю, це виключено.

– А чи відома пану Івану Гаврилку реакція Президента України на те, що він вийшов із списку мегаблоку та з партії взагалі?

– Я не знаю. Я позавчора набирав номер Президента, та він був поза межами зв'язку. Набирав десь із півдня, потім мав бесіду із Катериною Михайлівною і виклав їй гіркоту своєї душі. Я хотів подякувати за Аду Роговцеву, бо брав участь у її нагородженні. Я все сказав пані Катерині, але реакції від Президента немає. Мене просто мають за шмату, як у нас у Львові кажуть. Реакції не було ніякої.

“Оттавський Вісник”

Незалежне українське видання із столиці Канади
У “Віснику” використані матеріали українських та зарубіжних ЗМІ

Позиція авторів не завжди співпадає з позицією видавців.

Всі матеріали, реклама, оголошення - подаються мовою оригіналу

Редакція, графічний дизайн та розповсюдження:

Богдан Малина, Олег Петрів, Володимир Катрушенко, Михайло Риндзак

Телефон: (613) 843-8206, e-mail: svit200@hotmail.com

Поштова адреса: 820 Forest St., Ottawa, K2B 5P9

веб-сторінка: <http://ov.ottawa-litopys.org>

– На рішення будь-якого лідера завжди хтось впливає. Скажіть, будь ласка, як людина, наближена до Ющенка,

чи змінилось зараз оточення глави держави, яке допомагає Президенту приймати рішення? Чи змінились люди, які впливають на його рішення?

– Людей там багато впливало і, на превеликий жаль, негативно впливало. Я старався особисто говорити йому правду і дуже жорстоку правду, і були свідки цьому. Говорив йому, що деякі люди просто не мають права бути біля нього, бо грають у свої ігри, і український народ цього не збагне. Я йому радив, яких людей призначити на певні посади, але він цього не слухав. А хто там зараз ходить і шепче на вухо, чесне слово, я не знаю, і це мене мало цікавить. А користуватись чутками я не хочу. Я знаю, що Президент часто приймає рішення сам. На превеликий жаль, багато, особливо у кадровій політиці, з цих рішень були вкрай негативними. До прикладу, бачите – яке українське телебачення, зокрема Перший національний канал тощо? Почали з того, що коли влада вже була у наших людей, то почали своїх нищити. Я дивуюсь цьому, адже це просто парадоксальні речі.

– Пане Іване, на Вашу думку, хто може бути наступним Президентом України: Ющенко, Тимошенко чи хтось інший?

– Це важко спрогнозувати. Все-таки в Україні

переважає люмпен, на превеликий жаль. Люмпен набирає обертів. Вона обирає собі подібного лідера. Як сказав Сенека, розум у меншості. На жаль, так є, а більшість обирає собі подібного. Можливість, щоб Віктор Андрійович став ще раз Президентом, навряд чи існує. При тих

розкладах, що зараз є, хіба Господь Бог щось поверне і у головах, і у душах. Але я думаю, що ми крокуємо дуже великими кроками до українського комунізм-фашизму...

Розмовляв Олег ДОВГАНІК

ЛІТОПИС
ФОРУМ ДОСЛІДІВ
ІСТОРІЇ УПА

ЕЛЕКТРОННЕ ВИДАННЯ
Головний редактор:
Євген Штендера
1 (613) 726-3187

*Журнал розчислений на дослідників і читачів
в Україні і діаспорах.*

Сторінка на Інтернеті:
<http://forum.ottawa-litopys.org/>
e.shtendera@ottawa-litopys.org
litopys@mondenet.com